

Передаєтца

«РУСЛАН» власністю:

в Австрії:

за члэн рік . . . 30 вер.
в рік року . . . 10 вер.
за черк часу . . . 5 вер.
на місяць . . . 170 вер.

Знак ціно:

1000 рік . . . 16 рублів
або 36 фразків
на рік року . . . 8 рублів
або 18 фразків

Поздовже часю по 10 сот.

РУСЛАН

«Гареш ми очі і думку ми вправно: а не новим млісто і віри не волимш»,
бо руси ми сердце і віра руска.» — В Русалавових псалмів М. Шахматча.

Виходить у Львові що для
впрі медль у руских сльвч
о 21, тод, пошлюдук.

Родакня, адміністрація і
експедія «Русла» під
т. І. на Дамбровського (Корун-
щина). Бюро редакція млісто в
Агенції Соколовського в
пашкі Галиска.

Урокіст шветка скляни
наповнерже встерення —
Рекламні неоченятні
плани від пору — Обоз-
щення авчачні приймають
ся по шні 20 с. від стрі-
ки. в «Халастам» 40 с.
від стрічки. Подяки і при-
ватні доносня по 30 сот.
від стрічки.

Поправка.

(Δ) Галицький сейм не може ніяк здобути ся на відповідну потребам сучасним і для широких верств народних справедливую реформу виборчу, хоч вже стілько в тій справі було гадок, скілько у запис стевко і хоч субкомітет виборчої комісії відбував безнастанні наради. Консервативна більшість, котра бажала б не лише задержати дотепершні мандати великої посілости і голоси вірніости, але також обезпечити собі рішучу більшість в новим сеймі, не хоче сею зрозуміти, що для тих своїх домагань не знайде піддержки ні у одного стороннична соймового, окрім своїх голосів. Тут бо зходить ся не лише о задержаня дотепершнього привілею, але й о его розширеня з укороченем прав широких верств народних. Наслідком того змаганя до порозуміння з соймовою лівицею не видадуть ніякого висаду, а позаяк сейм і так лише кілька днів має радити, отже після всякої імовірности, як ми се ще перед починком теперішньої сесії предияждували, справа виборчої реформи не буде полагоджена.

Замість того, як з соймових кругів звичають, має теперішній сейм лишити своему наслідникови «поправлену» організацію виборчу. Теперішній сейм куріяльний зряєся як отже прана перенести виборчу реформу і тому ся справа стане зараз на денний порядку нового сойму; під окликом виборчої реформи будуть відіувати ся вибори до нового сойму. Виборча реформа переведена в теперішній соймі мала бути сею оливою для вітхомиреня хвалів розбурханой суспільности, а сойм зряє ся сеї задачі, причиняти ся до вітхомиреня ширших верств суспільних. Можна навіть сиодвати ся, що та п о р а в к а, котра вийде мабуть з кругів пп. Бобжинського, Старжинського і т. п. ще більше причинить ся до заогненя і розвратеня умів. Субкомітет радить дальше, а з сеї сдової наради вийде, як говорили старшини Рамалли, таке, що partu riant montes et nascitur ridiculus mus.

Можливости в справі австро-угорської угоди.

(Конець.)

Покладаючи ся на сі погляди народів австрійських що до національної автономії, котрі щораз глибше будуть ви-

кати в широкі верстви народні, неупотрібно журити ся змаганями до угоди по 1917 р. а навіть наколиб мало дійти до розладу. З огляду на договори торговельні заключені нашою монархією з заграничними державами по 1917 р. повинна би також австро-угорська угода сягати по 1917 р., а ціле десятилітє дає доволі часу, щоби приготувати ся до нового уладженя взаєм н. В тій часі ідея народної автономії може сягнути значні успіхи сегобіч Литани, а сила обставин може більше причинити ся до розповсюдженя сеї ідеї, якби се можна подумати. Національні спори в Австрії не устануть мимо загальних виборів, а колиб навіть троха злягідніли в держаній радї, то заострять ся ще більше в соймах. В Угорщині буде ще гірше, коли сегодня при теперішнім складі угорського сойму Хорвати зуміли сягнути опозиційно такі успіхи, що Мадяри починають дрожати перед ними, то щож буде по заведеню загальних виборів? А до сего конечно дійде, чи хочє сега коалїція, чи не хочє, бо сего домагє ся більшість населеня Угорщини, немадярські народи, а також між Мадярами багато вже є прихильників виборчої реформи, особливо робітничі верстви рішучо домагують ся сега, а також Коруна сега конечно бажєє також в Угорщині. Колиж буде переведена виборча реформа, тоді почне ся заванта національна боротьба, наколи Мадяри схочуть і дальше держати ся дотеперішнього гнобленя, а також почне ся боротьба і між поодинокими народностями, котрі дозрівають культурно і може донести державу до великого занепаду. Таким способом і сегобіч і тогобіч Литани дійдуть народи до персьвідченя шкідливости національної боротьби, а се доведе до національного розмеженя інтересів і до усуненя нужди економічної та до розвитку культури і добробуту. Тоді вже в 1917 р. трудно буде донести до шийкоїнебудь угоди, бо всі народи монархії дійдуть до такої сили, що зуміють рішучо постояти за переведенем ідеї державної великоавстрійської.

Небезпечніше булоб, колиб тепер розбили ся нові переговори угодові, а угорська коалїція неспіла донести до розладу обидвох полочин держани на основі особистої унії. Економічна самостійність Угорщини не тривялє дого.

Вагалі можна сумнівати ся, чи Угорщина здобуєт собі економічну самостійність, позаяк заведенє слових рогачок і «національного» війська не дає ще економічної самостійности. Угорщина у-

бога в капітали, земля задонжена, промисла є 80% принесоленій опирати ся на чужім капіталі. Найближим наслідком розладу булоб у нас цдо на вожєкне сиоду збіже угорське, бо Австрія конечно булоб принесола за наложєню угорського цдо на австрійські промислові вибори відіюности цдо на угорські плоди вивозів. Колиб навіть не powstała цдова війна між Австрією а Угорщиною, то в Угорщині настала така економічна неспівність відіюности, що не лише угорські цїнні папери вернуліб домів, але й заграничні капітали взагалі а такою резервою держали би суроти Угорщини, цдо там послудувало економічне банкротство в найбільшій часі, а се булоб тим гіршіше наслідком підвишєних потреб держаних на війско, флоту, дипломатичну репрезентацию ітп. На случай розладу ужилиб Мадяри всеї своєї сили до поборєня народностей, особливо Хорватів і тоді почала би боротьба на ножі, в котрій широкі верстви мадярських пролетарів стануліб по сторони гноблєних народів.

Все те шщучу не дуже відрадні вигляди угорській самостійности. Економічній і національній занепаду принесови би в 4 до 5 літак Мадяри знов заступати до норіт Австрії а їх мрї самостійности розвалили би як дим, бо в Австрії ніхтоб уже не дав ся наклонити на привнесенє конституції з 1867 р. Тоді насіпєна пора для переведєня національної автономії вже зашла того самого, щоби гноблені там немадярські народности вивозити знід мадярської кормити.

Остання можливість, яка вишлаб по розбитю угодових переговорів, була би здійсненем великоавстрійської державної ідеї і се булоб найбільшим виходом з сеї справи. Тим способом усунєно би національну боротьбу і економічну нужду, чого можна бажати для добра монархії і посєдєних в ній народів.

Поверне є Холмщини. *)

Комітет міністрів рішиє справу відіучєня українських частий губерній люб-

*) До сеї статї проф. Грушевського годять ся примітати, що якраз змаганє російської адміністрації до «обрусєнія» Холмщини, яке переводило ся в 60-их і 70-их роках XIX ст. з підмогою галицьких переселєнєв-сьвєнциєв (як Маркел Попель (наспівє євєнско), Лука Цибєк і т. ш.), котрі офіційно заводали там православ'є і донєли до кровавих подій між холмськими уніятами, заганяю Холм-ку Русь

линській й сіднечкої від царства Польського й прилучення їх до українських губерній, з задержаням деяких місцевих відмін устрою й права до нових нормам його. Хоч як прикро, що справа ся пішла бюрократичною дорогою, без суспільної контролі, без участі суспільно-української, найбільш заінтересованої в сій справі, як також суспільности білоруської та польської — про те не тільки кождей свідомий Українець, а й кожда тямуща, об'єктивна людина повинна з заденомлем стрипити сю звістку. Хоч ненормальною дорогою в теперішніх неконституційних обставинах, то все таки хоч трошечки поспуває ся до справедливого розважання одна з поганих історичних кривд: Організація частина української землі, що навіть під держаним польським панованем ніколи не переставала такою вважати ся, перестає бути польською припінкою, якою зробили її нетямучі дипломати, країуча та зшиваюча по своїй уподобі території й народи за зеленим столиком. Холмска земля що до самого подлау Польщі зіставала ся провинцією Галицької Русі, одною з земель „Руського воеводства“ польської ричи посполитої, по традиції, що до Галичини належала за Романа та Данила — вертати ся знову до виних українських земель, й відвоюювати ся старі язязки, так механічно розвіраєні.

Вертати ся одначе безконечно ослабленю, левде живую, знищеною безглуздо „опікою“ російської адміністрації гірше, ніж знищили її держане польське панованє, гірше ніж могли знищити найбільш ворожі зеходи. Во імя казенного православія й хмірничої „русської народности“ подавлено, витравлено в сій українській людности всі живі сили, всі традиції, які держали її при сьвдотности, при відпорности. Системою обурjenja й примусового православлєня позогонєно в сїм польщини й католициза, від котрих Боронин себе сей український народ під польською державою — сьвдотности своєї національної стєхії й тими убогими засобами, які давала йому віра батьків й язязки з нею, зведені до мінімума неприязними політичними й суспільно-економічними обставинами, але живучі культурно-національні традиції.

Чи означє ся ухвалою комітету міністрів також розрив з сією абанкратованою, нещасливою й безмірно шкідливою системою офіційної народности й казенного православія? з тактикою давлєня народної української стєхії й ишчєня всього, що не відходило в ній від казенни шаблонї тої офіційної віри й народности? Бо саме формальне переісчєне Холмщини з «Привислянського Краю» в «Юго западний Край» без переімени всеї національної політики супроти міс-

ць польській партіи. Тамто тепер, коли в Росії з подумом нїво конституційного вітру, настає багато пільги для віроісповідань, заявляло багато Русівин в Холмщині, що волять приста до римско католицкого ісповіданя, як вертати до унії, позаяк боять ся, що їх знов не повернено на православїє. Отже ті, що бажають народних відродін Холмської Русі, поповніть з тьм члєстїи ся, що до сего не веде дорога обурjenja й оправославлєня вадомшого населєня. — *Ред. Рус.*

цьвої людности — не багато значить. Се булоб перенєсєнє тільки домовини зацьмо похованого з одної могили до другої. Розбайте домовину й випустїть з неї силоміць похованого! Дайте їй підставу, без якіх українська людність Холмщини не може жити й розвивати ся та розвивати в собі відпорні сили против всяких заходів, обрехованих на ослабленє народнього житїя й самоозначєня.

Українська суспільність не хоче ніяких офіційних обмежень, ніяких адміністраційних репрєсїй, ніякої політичної опіки против «польської опасности» в Холмщині, так само як і скрізь. Вона противить ся всякій «системі національно-привілеюваній» и не привілеюваній, національного чи всякого иншого гнєту й нерівноправности. Вона бажає тільки підвалити до сьвободного розвою їй поступу, культурного й економічного поліпшеня становища українських народних мас — сїх правдиних хазїв і представників краю. І ми певні, що сі народні маси Холмщини, увіднені від всякої адміністраційної опіки, поставлені в добрі обставини для свого економічного, культурного й національного житя, проявлять на ново житєві сили, атрофірованї опікою російської адміністрації, й оборонят себе від тієї «польської опасности», краще, ніж її уряд боронить. Українська суспільність й українські представники повинні при кождей нагодї звертати на се увагу правительственных кругів. А з свого боку повинні приложити всі сили до того, щоб помогти розбудити в українській людности Холмщини живе народне житє, суспільні й культурні інтереси. Щоб поверненє Холмщини до України не було, як я сказав, тільки перенєсєнем домовини з силоміць похованам з одного склепу до другого. *М. Грушевскій.*

Др. Ебенгох про дуалїзм.

(+) В Linzer Volksblatt появилє ся недавно стєга, неперечно з пера горінопольно-австрійського маршалка д-ра Ебенгоха, в котрій виразно означєно, що дуалїзм пережєв ся і повинен бути заступлений иншою формою управлєня цілої монархії. Австрійське правтєльство й державна рада повинні заявити Мадярам: ми пересправляємо лише з угорским сьвом опєритм на загальнім і рівнім виборчїм правї; народностям немадїарским треба також дати годос а правтєльство австрійське, котре би стєнуло на таким становищї могло би члєслити на певну піддержку цідої державної ради.

Так отже думають понаїж і визначні послы державної ради, а з них говорить здоровий, неказкамучний розум і досвід. Нєма найменшого сумніву, що цідої державна рада піддержала би таку політику і правтєльство могло би стєнувати на становищї державної єдности. Голос сей д-ра Ебенгоха і наведенїй наїм в перє дні члєстї голос д-ра Люєгєра про австрю-угорську угоду казують, що некорєсна для Австрії угода, яку бажали б й називати Мадяри, не має найменшого виглядї переїти в державний радї.

Прєсємо відповити передплату.

НОВИНКИ

— **Калєндар.** В пятї чїсїх: русько-кат.: Кондрата, Іпати; русько-кат.: Франца, Сєраф. — В сьобутї: русько-кат.: Фаня, Нош прєн; римо-кат.: Пєлєкда.

— **Русїй театр** — як зауваємо — має завадити у Львові лише до 20. с. м., почим поїде до Стрия. Досє поводило ся нашом театрови у Львові не але, бо лишє на деяких представлєнях сьвітло пустоєпо ко кілька до кільканадцять криєсл. Вірочїм театр буває заповнений по берєги. Думаємо, що і в будучих днєх тєжєка, які ще перебудє наш театр у Львові, його дирекція не буде мати причин жалувати ся на брак глєстї.

— **В справі коуча львівським Соколом** реальности, відбуло ся вчєра засїданє фїнансової сєкції від прєводом П. Н. Сїаня, на яким ухвалєно прєтратувати з властїтелем тоїж реальности.

— **Сїмиканє державної ради** не наступити. 10. с. м., як голошенє, бо сєсїя австрійського сьому, який має радити до 9. с. м., буде трєвати до дїя 15. с. м.

— **Надїрачена рада парламентальної тов.** „Земля“ у Львові на засїданє до 30. верєсїя с. р. уконституовала ся в тої спосіб, що прєдсєдателем вибрано п. Миколу Василька, посла до державної ради, заступником прєдсєдателя д-ра Романа Залєшового, проф. полїтехнїки, секретарем п. Григорія Гровника, директор тов-а урядників і сьвїтеників, а заступником секретаря п. Івана Раставєчкого, нотаря в Кулькови.

— **На будову руського театру** у Львові звїаб комітет в липни с. р. 654/69 К, в серпни 542/50 К, а в верєсїи 453/40 К.

— **Іспит зрїлости** в ц. к. академ. гімназії у Львові відбув ся в остїнїй рєчїци в днєх від. 25. верєсїя до 2. жовтєня включно від прєводом делегата д. к. Ради шкільної крєвої, проф. унів. д-ра Кїрєла Стєфаньєського. До іспиту зголосило ся 31 абїтурїєнтів, в тїм члєстї 11 екстерїєстїв. З відзначєнем зложив їм відє одєн екстерїєст. Призвано сьвідчати зрїлости 22 абїтурїєнтам, з того члєстї 7 екстерїєстам. Відступив одєн екстерїєст. Рєрєобрано на неомєженїй члєстї екстерїєста, а на рїк одво екстерїєстів. Дозволено опрєправити в мєсїєчї слїдчїи 1908. р. іспит з одного предмету 4 студїентам учєникам. Сьвідчати зрїлости одержєв в першїм віддїлї: Барнєх Василь, Грїцїй Володємир, Котларчєк Антїй, Кїуницький Яросл. в, Лєстєвскїй Грїгорїй, Леонтович Роман, Олєксєв Василь, Сєвєк Теодор, Бєлєвїчєвичєна Катєрина (екстерїєста), Гуглєвєч Ярослєв Тєрас, о. Маур Иван (монах Васїлієвїчєк—екстерїєст, з відзначєнем), Шєбєць Сєфрон Брїєм (екстер.); в другім віддїлї: Артемїєвич Пєтро (екстер.), Бук Володємир, Кєлєвєч Теодор, Сєвєнський Кароль, Шрїбо Антїй, Вєнїярєвскїй Алєксєндєр (екстер.), Фєдок Нїколє (екстер.), Гєлєвїчєв Алєксєй (екстер.), Пєтрїкїїч Стєфан Ярослєв. Крім сєго дознавали іспит зрїлости з одного предмету: Мїхєйлїв Сїльвєстер, Дїдуч Иван, Крєса Иван, Дєвочєв Теодозїй, Кордєсєвич Єм. Роман, Костєвїч Сїмеон, Стєфановїч Иван, Сумїк Дїонїєз, Шєшєкєвч Мїхєйлєв.

— **Стєпєнцїя ім. Карпенки-Карого.** Київська „Рєда“ подає такї відозви до землєвик:

Вртєлатї Україна одного з найкращих сїнів своїх, наша література талановитого письменника-драматурга, а наш театр — талановитого артїста. Болєє стєсєнцїю є серце кожного сьвідомого Українця, коли він почує сумну звістку про смєрть Івана Тобілевїчна, Карпенки-Карого. У короткій житєвцї, яку ми подєла, розказано лєщо про те, як труднє було здобути пїкїнї му ту сьвєту, котра дала йому змогу розвита його талант, як гїрко забрав їм хлїб сьвій наступнїй, працюючи дєсь

у кождий кардлярвій... Дужий був глом, що дужий був духом Іван Карнович і не подає ся, не виває він у тій боротьбі за жите, не любає духа живого; і не дав бурянам заглушити того пишного щуту, який давав йому дола. А твое моє: не раз, що гниє талант, бо слабий він глом чим духом, бо не може здобути собі освіту, бо не подаєте заидити і перенюди і надає у тяжкій боротьбі за жите... А боротьба ся стає тепер чимра граша і гуртїя. Умер Іван Карнович у той саме час, коли Україна почала проквідати до нового жита, коли їй найбільше потрібні свідомі ї цїрї борї за рїзну справу і талантївї люди у всїх галузях науки, письменства та умїлости.

От же тепер, землякї-Українцї, коли думка кожнього з нас полїнула над свїжю моглуцею цїрою і талантївою брата нашого, коли кождий з нас, вітхнувши, пославмо наше останнє бажанє: земля твої пером! — згорїло ся всїм до того спільного дїла, якому служиш і поїкївний: до праїи на користь і відродженє родинного краю. А памєть Івана Карновича поїнаємо так: аберемо кашїта на ставенїдо імена його при драматичному вїдалї школи М. В. Лисевка у Київї. Буде їй поїнама памїти талантївою артиста і письменника, буде їй користь тії спрвї, який він ширї служив. Хто знає, може таким чином ми вїратуємо з занємату і шведомо на свїт не оден талант їди української сцени. Коли кожний з нас принесе по змої свою жерїтву на таке громадське дїло звязанє з іменем незабутнього поїкївника; коли доможуть наїи артиста і любїтелї, то ставенїца, а може їй не одна, буде забезпечена. Прому вїд української часопїсї передерувати сей заклєк. — *М. Шалюнович.*

— **Головна вїграна турецьких лїсовїв в квітї** 600.000 франків при останїм тїжєню увели на лїос, якого властїтелем був в н. Н. Мольднер, 29 кїльнарїїї, урядник фирми Гредль в Галчїи, що торгує деревом П. Мольднер походить в дуже бїдній родинї, купив лїос на сплату ратами на спїчку з другим, але тамтїо по залачєно кїлькак рат заввїи, що не може далїше платити і по зворотї єму вїдлєнєх рат виступїи єсї силки. Тепер Мольднер сам вїзїє круєцьку суму в мїліонах крон.

— **Дві величїї катастрофи** случили ся вчерашнього дня. Одна коло Арведзїв недалеко Парїжа, де поїсний поїзд зударив ся з особїи. Три особи тїло пораненї, а 12 легко. Друга катастрофа стала ся в Англїи на станцї

Нарфельд, де перехрєстє ся 16 пар шии. На перехрєстї аутрінули ся поїзд товаровїїх з особїи и утворили велику стурту румпювцї з потрошенїх возїв. Машинїст особового поїзда загинув, а кїлькадесят кондукторїв і подорожних тїжєко покатїли ся.

— **Звїрїний злочїн.** Зї Щирцї пишуть нам: На самогї Чєсного Хрєста с. р. в селї Грєвї, дїявельского поївата, дучин ся страшнїй злочїн дужої душетугаста. Звїт Федько Романїи зї свого жїючю Тавькою убїли свого вїтця Захаря Подїляевского, зарїбника, котрий їм зашав свою хатину і огород з полєм, астерїгнїи собі тїлоко доживєнє укїванє тїї реальности. Вїд довгого часу вїровода донька і вїтя, носили ся з гадкою убїти свого старенького вїтця, бо був їм невнїглидїй. Аж на Чєсного Хрєста, користаючи з того, що Захарко жорїк занєшу, Федько Романїи по поворотї з кормчи вївладї сїлчякого Захаря кожного сокаря в праву скрань, вїдат в чолє так силно, що зломив кїсть носову і череп, так що одно око викочкоило зовїєм з лоба а другє вївлїло на верх. Вїдат кїнули єго обоє з лїєжа на землю і так трува доптали, що полемали в їм усї ребра, з котрых, як секция їла винакала, кїлька було на 2 і 3 части аломани. Описав обомла лани і скрївно з кровї, позаобїявєнї стїни, абї не було кровї шїанати, поквалили сокору і зкравновелєне убранє та тримали раки до рани на другий дєнь. Над ранком Федько шїпов до Щирцї шукати собі оброчїна а вї Ширцї хотїв утечи зелїзнїцею до Львова, але оден з адвокатїв, котрий не хотїв тїї брудної спрвї брати в оборону, завїв єго підступно до суду і там кавав арештувати. (Обороноу убїйника підївасї тепер адвокат-жид). Тавька же жїнка Федька розголосила ранком, що старїй так увїв ся, що вївас і увїв ся на мїєтїю. Однак сїдїла поїбїта сокороу і калїюла кровї під лїєжком а закарїла кров на стєва не добре забїлена вїдерїла страшнїй злочїн, котрым же занїв ся суд щирецькїй. Замїтїти в тїї страшнїй справї треба, що вїновники, вїдло, не боили ся великої карї, маючи много прїмїрїв, що суд прїсїягїх у Львові за подїбїи злочїни дуже легко карав, прїмїром одного ширца з Пїсєдєлєк украв за подїбїий злочїн одним роком звязанї. А сама Тавька Романїи будучї єще дїєшко, убїла свою дїтинну і сховала в сїнцї силки і судїи за сє суду прїсїягїх увїлївїи вїд вїни і судїи. Овна — говорят тепер она — не вїрївали ми перше нічого за дїтинну і тепер ми жорїло не уруть! Судячи по таким ступовноно судїв прїсїягїх у Львові, можна надїятїся, що як не цїлком убьїдїять вїновнїкїв, то

що найіаснє засудять на 1 або 2 роки звязнїцї. Отже моєше убїяти, кїлька ся хоче.

— **Пїанство у Львові.** В мїльцї серця сего року вїпїлно у Львові ї вїльцї не менше лїєше: 13.471.000 лїтрїв вїна, 1.023.000 л. горїнки, 349.000 л. вїна, 181.000 л. меду і 73.000 л. рому. Пїво і горїнку пїв Львованїи прїємо як вodu. Перїєсно прїшадєа денно на одну особу около 5 бомб*, а що жїнки і дїтя та єлветерїка вїна не пїють, то можна прїїтїти, що „дївоцїи“ цїдїли в себе кругом 20 бомб* вїна дєнь в дєнь. Горїнка має також новажєе число аматорїв голївно мєжї робїтниками і зарїбниками, котрі потїм вїдївають пропїтїй гриша на публїцї. Осї тут жерело стрїкавє за пїдвїсєнем платїи і здїєрство за вїкнованє робїт, як прїм. за порубанє сїгу дрив 11—12 К гїд.

— **Огнї.** Дня 1 с. м. вїгорїя половина сєда Черкас коло Щирцї в фїльварком. Огонь завчав ся вїд одной сєдїлїчїї тїла найвїшїєше при сїмєно конюшєв. Шокода велїчєзна. Огонь тривав пїв дня. В Острєво коло Пєремїлїа згорїла онїдї одна сєлїньска загород а з вїєма прїнасамї збіжа. Шокода 14.000 К була ввастї обезпечена. Причиною пожару була необережнїсть зї свїєтом. — В Богданїїї, скалатського поївата, згорїло дня 20. м. 22 грондїскаїх загород вартостї околу 50.000 крон.

Оповїстї.

— **Репєртур укр-русского народного театру у Львові** вїд дирекцїєи О. С. Стадикна. (В савї „Ілї Харузїи“ при укр. Бернштаїна. Початок о 7. год вечєром).

В суботу 6. жовтїя с. р. „Продана дїрчєна“ опера в 3 дїях Ф. Мєсєра. — **Іменованя русїкїх катєхїтїв.** Мїста рїди Львова ухахвала на онїдїшнїм засїданю сїстємадувати в школі ім. М. Шапєжєвїя послєду гурят катєхїта з платїєню учїтелї І. Кєлєси та іменовала їм тїм засїданю о. Івана Алексєвїча катєхїтом в школі їм. Кордєєво-ро, а о. Нек Галїїтїа катєхїтом в школі їм. Ширавомоїи.

— **З лїзьвїскої архїєпарїїи.** Каїоїчїиїнї институтно одержали оо: Петро Мїино на парохїю Шарївїї в Бєвєлї. Павло на парохїю Пологиїнїи. — Завїдствєное одержав о. Андрєй Дєвалський в Сїмьїлїи. — Сотруднїцтва одержала оо: Омєлан Радзїєвїчє у Вушєцї велїчїї, Іван Бачвїйський в Сєвалгї, Грїгорїї Рєдчїк в Богатїєвїцї, Вїктор Чорнїй з правом укрїпнї в Кудобвїцїх і Довал Слєпїкє сїх сїєдїєню сотрудничтвю в Хмїлїї. — Титулом радїка мєтropolїтаньїної конїсїїї з правом ношєня крїлошанскїх вїданїв надїєвїї о. Лукїїн Сїчанський, декан горєдєнскїй.

— **Мїщанскї братствє** в Тернополї урядують в недїлю 6 с. м. 7½ год аматорскє

Матєрїял до історїї звязкї Галчїан з Буковїноцїи.

Ч. 62.

Мїст Осїпа Барвїньского до Із. Воробїєнїча, писавїй 5. X. 1867.

(Далїше).

Вгадїломє С. Мєтєлї, що посвѣтвїяї Тобї своею поєзїєю в „Галчїанцїнї“, дємо Тобї тїку раду, поць тї не обїязуєва до него, по перше, що не єсть твє вї звїячю поць поєть поєтвоя дїкуватує за посвѣтєнє поєзїї; по другє: що якть поєть, хочє подкуватує за посвѣтєнє, то нїше звїячїю або оду або щось в родї одїи і посвѣтєнє томужї; одїякожї С. Мєтєлє не заслугує на тає початєнє, бо Мєтєлє не посвѣтвувалї Тобї свою поєзїю зї початєнє Тєбє, але хотївї заєствїє Тєбє на тєє бєздєржю, куда і вїзї поїєшь (звїєстїю бо може Тобї, Мєтєлєя перше прїзнаєвас до нашої гадкї, — а тепєрь прїєрїношь вї протївнїй тaborъ зї часно матєрїяльнїх звїгладїв, тамтє по пишутєся такі поєзїї за годїя, а у нас зї широго серця і чувствєа, врєштуї мїзь бїсь поїдобїю подїки досьвїдчїтїи, якь вїд Дїдїчкого, котрий навїєт не вїдпєсав на твої дєстї).

Незавром, якь троха уладїмось, напишємо листї до тїяїх шановнїх людєяї, за котрых тї нам згадуєвї вїє раз, розуміє ся, що вїєрєдь сєй листь до тєбє прочїтати вїшлємо, бо ми може не будєм вїтїи їм до серця твєрафїи.

На сїєм кїячу коротенькїи сїї листь, пїлоче твє і твоєго роднїю сердєню, яко шварїї братїї і товаришї.

Осїк Барвїньскїй.

Н. В. Олєсєа, Володимирь в вєса громадєа заслає Тобї кованскїй покїлїк.

Ч. 63.

Мїст Олєс. Барвїньского до Із. Воробїєвїча, писавїй в жовтїи 1867.

Дорогїй братє,
друзє мїї єдинїй!

Давно жїє збїравєс напїсати до Тєбє хоть кїлька сїлєв, та до сєгодїя годї було вїбратї я часу.

Вжє мїсцє мїнає, якь я судїи прїяхвїлї, і курсу у мене щє ї не зачавє, якь сїлєа, а у мене не було досї свїдїмої хвїлїєдо Тєбє хочє дватрї слова прїнєсатї. Сє ї мнї дїявно, а якь розгїянусь, що я за сєї часє

робїють, то ї справдї такїчого дївнїго, що не маєв я часу ї пїсьма до Тєбє напїсатї.

Корєкта словаря Партїньского займала мнї майжє двї годїи повнїцїю; щодєню читав я двї-трї годїїнї, часом я штарї вї бїблїотєкї Осєлєвскїхскїх, а крїмь того читав я щє кїнякїя, вїповнєчїє зї бїблїотєкї университетскїх і графа Длашїньского. А щє є єчовїнїє бажав єсьє скоро перенїтїти, поць зїмюч по новому і рускї поєвоно Нєтрочє часу збїрала мнїї ї Прєвда. До новїана нєбуло нікого зї академїкїв, єстьє нємаєв Лїушєвїчєв жєдоної моєшї окрїм мєнє, бо пїє самогїя у радї дати годї. І щодєню трї чотїре годїї сїлєв, — то корїтуєв, — то перепїсувєв, — то ї савїз єсалєв, (якь Гуїя ї Острїянїцє), бо науковскї артикулїєт дужє мало прїєсмвїлїєт. Такь прїмїлїно до мнї тїяїх чотїре лїєтє, який бaгoтoмo тїєснїєв, а ї не тїлькї до Тєбє а ї до Ролїнїє дїсї людїного тїлєа нєнаєсав, а вїшого дїя то ї вїдлочеїно не було кождо, осєблїво, якь мало вїтїи часю Прєвдє.

Та хоч и тепєрь не може показатї, поць маєв я вїльнїй час, а вєс тїяї грїхомь будєть забутї мого сердєнного друга, та не наєсїсата до него хочє дватрїї сїловє.

(Далїше будє).

